

ikke, at der er nogen Grund til at holde paa dem. At gaa til et Antal af under 50, forekommer mig under ingen Omstændigheder at være nødvendigt. Jeg vil ligeoverfor det ærede Medlem, som mente, at Statens Kontrol ingenlunde var saa nødvendig, som man har gjort den til, og som, i Righed med, hvad andre ærede Talere have berørt, udtalte, at Selbshjæret vil lide derunder, sige, at hvad enten man mener det One eller det Andet om Selbshjæret, er det nødvendigt, at Staten fører Kontrol, hvor den giver Bidrag, og jeg vil fremdeles udtale, at selv om Staten ikke gav Bidrag, vilde jeg anse det for i allerhøjeste Grad nødvendigt, om man, af almindelig Menneskefærlighed, vilde lade Staten føre et vist Tilsyn med disse Sygefasker, fordi det er notorisk, at en stor Del Arbeidere blive mere eller mindre narrede ved de Kasser, som de selv indrette sig. Man ser det overalt, de opstaa og dø, og opstaa og dø igjen, bestandig lidende af den samme Svagthed, nemlig den, at man ikke kan beregne det Bidrag, som skal træves, og fordi der f. Ex. pludselig vedtages, at nu skulle Enkerne ogsaa have Sygehjælp, uden at Bidraget forhøjes det allermindste, eller at der skal ydes Hjælp paa anden Maade, eller at man fastsætter store Begravellesbidrag, eller hvad det nu kan være, og Alt sammen uden i nogen Henseende at have baseret Kassens Ordning paa virkelige Beregninger. Man handler efter, hvad der synes ønskeligt i Diebliffet, og saa kommer Kalamiteten senere til Stade for dem, der holde længst ud og have været de mest samvittighedsfulde med at betale Bidrag, fordi de ikke have kunnet modstaa Trykket fra Generalforsamlingerne. Dige overfor denne notoriske Kjendsgjerning kan det ikke nytte at opstille Dvstet om Stats-Anerkjendelse og Statsstilbud, uden samtidig Kontrol, thi Fordringen om, at Beregningerne skulle være baserede paa virkelige Data, nemlig paa dem, som Livrenteanstalten og andre Institutioner ere i Besiddelse af, er en saa retfærdig Fordring lige overfor den bedste Del af Arbeidsklassen, at jeg i dennes Interesse ikke kan Andet end ønske, at Staten vil kunne faae et Tilsyn, som i denne Henseende kan blive betryggende. Jeg skal til Slutning blot udtale, at hvad enten man staar noget tvivlende overfor dette Forslag, saaledes som jeg, eller som en begejstret Tilhænger deraf, vil jeg anse det for uheldigt, om der efter de senere Aars megen Tale om, at man vil hjælpe de mindre Bemidlede effektivt, Intet skulde komme ud af Lovforslaget. Det er jo saaledes, at efterhaanden opfattes det politiske Liv, der foregaar her, mange Steder som en blot og har Drøftid og en

evig Talen, uden at der nogensinde kommer et Resultat ud deraf, og det vilde da være meget beklageligt, om man, netop naar man staar overfor et Forslag, med Hensyn til hvilket man fra alle Sider har erkjendt, at det viser Beredvillighed til at hjælpe — man da af underordnede Hensyn eller maasse tværtimod af meget overordnede Hensyn, nemlig de storpolitiske, vilde odelægge de virkelige Beskræbelsler, Regjeringen og Landsthinget nu have viist for at gennemføre denne humane Lov.

Ring: Jeg synes altid, at der er en vis Forfrielse ved at høre det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3die Valgkreds (S. Hage). Det har været for mig saaledes, lige fra den første Dag, jeg kom herind, da det ærede Medlem underrettede os om, at der i det gammeldags Benstre dog endnu var nogen Fædrelandskjærlighed, medens vi nyere Benstromænd i Modsatning dertil fandte væsentlige Egenstaber i saa Henseende. Fra det Dieblif var jeg belavet paa, at det man fik at høre fra hans Side, maatte være Noget, man mindst skulde vente at høre i denne Sal, og derfor har jeg bestandig lyttet dertil og fundet en Art Forfrielse derved. Beständig var jeg nemlig vis paa, at jeg maatte gaa i stik modfat Retning af den, det ærede Medlem anbefalede. Naar det ærede Medlem rigtig tager fat paa at argumentere en Sag frem, faaer jeg strax den Overbevisning, at den rimeligvis maa være saa forkert som muligt, og at man bør gjøre Modstand imod den. Da derfor det ærede Medlem sagde, at det var med en vis Betyrning, han havde set dette Lovforslag komme frem, gif det strax op for mig, at jeg maatte rette en Tak til den ærede Minister, fordi han var fremkommen dermed, om end jeg ganske vist havde den Mening, at det kun var et lille og et altså lille Skridt i den rigtige Retning. Naar vi nu altsaa her se, om jeg saa kan sige, et af de allerførste sociale Forslag, som ere bragte frem, i alt Fald i nyere Retning, er det ganske naturligt, at vi et Dieblif komme til at tænke paa, hvad det er, vi skulle naae, hvad der maa være den ledende Tante, og jeg tror da, det maa være den, at i vort Samfund, som det er nu, er der nu vel en saa almindelig Lighedsfølelse — kald det Humanitet eller kald det Lighedsfølelse — at vi ikke kunne leve her og se Andre have det saa meget daarligere end vi selv. Vi have en Følelse af, at det er paa Tide, at der bliver gjort Noget for at hjælpe paa dem, der have det daarligere, end vi have det, og dertil kommer en fast Overbevisning om, at den gamle